

29) Škola ulice

„Uáá, mami, v komoře straší...“

To nic není, to jen někomu padají bombardáky.“

„Uáá, mami, v komoře straší...“

„No to se musím jít podívat. Kdo je tam?“

„Krvavé koleno.“

„Co jíš?“

„Lidské maso.“

„Co piješ?“

„Lidskou krev!“

„Na čem spíš?“

„Na lidské kůži...“

„Uáá...“

Neznámo odkud se u nás doma vynořují nám z dětství známé i nové neznámé hry, které vládnou v dětských kolektivech. Jsou hrůzostrašné, jsou legrační, jsou nesmyslné a šíří se jako epidemie. Jakoby se vrátilo na chvíličku naše dětství, jen už je dnes neumíme hrát s tím krásným zaujetím a vytrvalostí. Znalost těchto her, znalost písniček, co se nikdy nedostanou do lidových zpěvníků a přece nás přežijí, to je vlastně vstupenka do dětského kolektivu. Bohužel k těmto „základním vědomostem“ patří i sprostá slova včetně umění vytahovat se. Č bývá předmětem dětského obdivu i schopnost jedince překračovat stanovené zákazy či příkazy dospělých. Někdy si vůbec nejsem jistá, zda se mi časem podaří přesvědčit mé raubíře, že s jazykem českým si lze pohrávat daleko vtipněji než je skloňování sprostých slov a že mezi hrdinstvím a vytahováním je přece jen určitý rozdíl.

Kam však usměrnit přebytky dětské energie? Na ulici? Proč ne – doma je báječný klid, o nikoho nezakopnu, když jdu pro olej, nic nemusím přelézat, abych se dostala do krabice pro cibuli, nic nemusím odstavovat, když chci do skříňky s nádobím. Jenže můj vnitřní hlas je

sečtělý a dobře ví, kde mám výchovné mezery, a občas dloube a dloube, až podlehnu a pozvu si děti do kuchyně na pomoc. Vítají to nadšeně a místnost, zdaleka ne vhodná pro šestičlennou rodinu, se promění v překážkovou dráhu. K vylévané šťávě, vodě a polévce zvolna přikapávají i mé nervy. Po této vyčerpávající spolupráci je i mytí nádobí ve ztichlé kuchyni lahůdkou.

„Mámo, pojď si s námi zahrát Honzo, vstávej...“

„Já to neumím.“

„My tě to naučíme. To musíš...“

Nenápadně se přesunu do obýváku k tátovi, kde si mohu schovaná za jeho autoritu přečíst nedělní přílohy novin. Zatím se v dětském pokoji střídají tři mravenčí s jedním sloním, tetička páře svetr a hodinky padají do záchodu. A pokud náhodou nevíte, co to znamená, musíte se zeptat dětí před domem.